

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9369/2024
27.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, др Илије Зиндовића, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојана Ђаковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије и Републичког хидрометеоролошког завода, које заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 262/24 од 12.03.2024. године, у седници већа одржаној 27.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 262/24 од 12.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 262/24 од 12.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 710/23 од 25.12.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је субјективно преиначење тужбе из поднеска од 11.07.2023. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен преиначени тужбени захтев па су солидарно обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплате износ од 80.770,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, у преосталом делу, од досуђеног износа на име накнаде материјалне штете од 80.770,00 динара, до траженог износа од 321.336,65 динара, тужбени захтев је са траженом законском затезном каматом на тај износ од дана настанка штете до исплате, као и у погледу споредног потраживања законске затезне камате на досуђени износ главног захтева која је тражена од дана настанка штете до дана пресуђења, одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу надокнаде трошкове поступка у износу од 106.220,20 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 262/24 од 12.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда у побијаном ставу првом, другом и четвртим изреке пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. став 1. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом обавезани су тужени да тужиоцу накнаде материјалну штету коју је претрпео на својим објектима у Панчеву, услед елементарне непогоде – града и олује дана 20.06.2016. године. Тужени су одговорни за насталу штету, јер су пропустили да успоставе функционисање система противградне заштите на начин да исти буде ефикасан и ефективан, на који начин би се штета смањила да су предузете адекватне мере у складу са ситуацијама и обавезама које имају у складу са Законом о министарствима, Законом о одбрани од града, Уредбом о раду и мрежи радарских центара у систему одбране од града и утврђивању локација радарских центара и заштитних зона тих центара, као и одговарајућих одредаба Закона о облигационим односима наведени у побијаној одлуци, са којих разлога је тужбени захтев усвојен и обавезани тужени да солидарно тужиоцу накнаде штету.

Оваква одлука није у супротности са судском праксом ревизијског суда, израженом у истоветном чињенично-правном спору, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. У ревизијским одлукама је изражен став да град не представља вишу силу да би тужени били ослобођени одговорности по члану 177. ЗОО, јер се појава градоносних облака може у метеоролошком смислу предвидети и штета у претежном делу спречити, па на другачије одлучивање не утиче ни позивање на одлуку Апелационог суда у Београду Гж 3754/22.

Из наведеног произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је становио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 12.06.2019. године, а вредност побијаног дела предмета спора је 80.770,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд утврдио да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**